

[Mogens Fog.]

Det er bekendt, at den monarkistiske græske regering udelukkende opretholder herredømmet ved hjælp af økonomisk og militær støtte fra USA. Oberst Sheppard, en australsk officer, der opholdt sig i landet fra 1945 til 1947, først som medlem af UNRRA-kommissionen og senere som direktør for den britiske økonomiske mission i Nordgrækenland, udtalte ved sit ophold her i byen for nylig, at i det øjeblik USA trak sig tilbage, ville regeringen falde, borgerkrigen være afsluttet og muligheden for oprettelse af et demokratisk Grækenland være tilstede. Både i sin pjece og i sine foredrag har han givet selvtagttagne eksempler på den indflydelse, som tidligere Nazikollaboratører udøver på ledende poster i det nuværende styre, og på den måde, hvorpå retsudøvelsen foregår i det monarkistiske Grækenland. Den officielle græske regering har selv fornylig erkendt, at der siden loven om ekstraordinære foranstaltninger blev vedtaget i juni 1946, er foretaget 1 951 officielle henrettelser, og betegnende nok overgik kun fire af disse henrettelser mennesker, som var dømt for samarbejde med tyskerne under besættelsen, medens resten af de henrettede var partisaner, kommunister eller mennesker, som på anden måde havde arbejdet for demokratiets genindførelse. Disse domfældelser foretages ved krigsretter, der altså ikke alene behandler sager mod soldater, men alle afskygninger af politiske anklager.

Der foreligger en lang række beretninger om den måde, hvorpå rettergangen foregår. En engelsk statsborger, en mr. Bartlett, som i oktober i år overværede retshandlingen imod sin svigersøn, generalsekretæren for sømandsfagforeningernes union, Ambarielos — han blev forøvrigt dødsdømt — betegner det, han oplevede, som simpelt hen ufatteligt i England. Der foreligger en række beretninger fra militærdomstolens virksomhed, som uimodsigeligt understøtter denne bedømmelse. Forsvarerne og forsvarrets vidner intimideres. Sheppard har således personligt overværet, at to forsvarere blev pisket for øjnene af gendarmeriofficerer. I januar i år blev en anden sagfører, der som forsvarer var på vej til en retssag, snigmyrdet udenfor retssalen. En række andre sagførere er blevet arresteret, efter at de havde optrådt som forsvarere, og flere af disse er blevet deporteret. Adskillige vidner har i retssalen trukket deres skriftlige vidnesbyrd tilbage, fordi de erklærede, de var dem aftvunget i fængslet under tortur. Ofte sker det, at vidner ikke

kommer til orde, men at anklageren blot oplæser deres skriftlige vidneudsagn, som de har affattet udenfor retssalen. I andre tilfælde berettes det, at retsformanden svarer på vidnernes vegne, eller at der ligefrem nedlægges forbud imod, at forsvareren fører vidner. I sagen mod 40 fagforeningsledere fornylig fik forsvarrets 30 forsvarere overladt eet enkelt eksemplar af anklageskriftet til fælles afbenyttelse i 2 timer ialt. Da medlemmer af Haldane-selskabet fra England og visse engelske og amerikanske jurister søgte indrejsetilladelse til Grækenland for at overvære denne proces, blev der nægtet dem tilladelse. Det grundlag, hvorpå der rejses tiltale, er meget varierende, lige fra deltagelse i Markosbevægelsen eller understøttelse af partisanerne til, hvad man med et vagt udtryk kalder „moralsk påvirkning“ til strejke eller sabotage. De, som ikke dømmes til døden, henkastes i fængsler eller føres i deportation under de elendigste forhold, hvorom der også foreligger vidnesbyrd af øjenvidner. Det drejer sig om tusinder. Et særlig grelt eksempel for denne form for retspleje og de domme, den fører til, og som har rejst en storm af protester hele verden over, vedrører Marolis Grezos, som blev dødsdømt 16. oktober. Han er 28 år gammel og blev anklaget og dømt, fordi han som redaktør for et kommunistisk blad havde ansvaret for en ledende artikel, der var skrevet af en anden og offentliggjort for over et år siden, kort før dette blad blev forbudt. Som et særligt gravevende udtryk for denne mands karakter sagde anklageren, at han nogle dage efter den tyske besættelse havde revet hagekorsflaget ned fra Akropolis og derved opflammet den græske modstandsbevægelse. Man kan næppe ønske sig et mere eklatant bevis på både den ånd, der behersker disse processer, og det grundlag, hvorpå der dømmes til døden.

Denne terror er på ingen måde i aftagende. I november 1947 blev det opgivet, at der var eksekveret 610 dødsdomme. Nu angiver regeringen, at der er eksekveret 1951. Over 1300 mennesker er altså dømt og henrettet på grundlag, som svarer til det, jeg her har skildret, og efter en rettergang af denne art. I oktober førte man sag mod 97 medlemmer af sømændenes fagforeningsunion, for de 57's vedkommende dog in absentia, de 40 stod for retten. Denne union stammer fra det græske sømandsforbund, som blev grundlagt i Cardiff i 1940 til støtte for de allierede. 2000 af unionens medlemmer omkom i allieret tjeneste under krigen. I